

Motýlí moudrost

Motýl... Krásný, skoro neskutečný tvor, který, i přes svou zdánlivou křehkost, denně prokazuje neuvěřitelnou sílu přežít. Motýly vidíme jako zářivé klenoty poletující vzduchem a snadno zapomínáme, jak náročné pro ně bylo nabýt této podoby, kterou můžeme se zatajeným dechem obdivovat...

Podívejme se na ně tedy od začátku. Potom, co se vylíhnou z vajíčka, notnou část svého života tráví jako housenky, jejichž krása je mnohými nedoceněna, jinými zcela popírána. Housenky mají rozličné tvary, barvy a někdy i chloupky, které mohou lákat k pohlazení. Toto pohlazení bude ale zřídka příjemné, hlavně pro vaši ruku – chloupky totiž dráždí kůži. A každý potenciální predátor to ví, proto se od chlupatých housenek drží dál – o dráždivé chloupky v krku nikdo nestojí. Poslání motýla v housenčím stadiu je jediné: co nejvíce zesílit. Takže housenky spasou, na co přijdou, a někdy, hlavně ve větším počtu, dokážou rostlinu v zájmu svého přežití úplně zlikvidovat. Většina motýlů stráví v této podobě tak velkou část života, že doba po jejich vykuknutí je jen malým zlomkem času, který prožili jako housenka.

Nyní se ale blíže podívejme na proces kuklení. Při této podivuhodné proměně si motýli kolem sebe vytvoří ochrannou schránku ze speciálního vlákna a uvnitř této schránky, kukly, jejich tělo, to, co pro ně bylo do té doby jistotou, to, co celou tu dobu vykrmovali a chránili, projde procesem radikální proměny. Ta ale může být kdykoliv zmařena nějakým predátorem, který kuklu sežere a je všemu konec. Ale když se poštěstí, z malého neohrabaného tělíčka, které bylo připoutáno k zemi, rostlině nebo jakémukoli povrchu, po kterém se pohybovalo, se stane ladné a krásné dospělé tělo motýla, které za sebou nechá svou kuklu, která jediná mu připomíná, čím dříve býval, a zprvu nesměle, potom však s odvahou a lehkostí, vyletí ve zbrusu nové podobě vstříc světu, který nyní vidí z úplně jiné a nevázané perspektivy.

A v této nové formě, často se stínem smrti v patách, se vydá naplnit své životní poslání – najde si partnera a dá život nové generaci. Jakmile je tento cyklus života uzavřen, může klidně opustit tento svět, protože to, pro co celý ten namáhavý život žil, je splněno.

Nyní si asi říkáte, k čemu vám tohle čtení bylo. Určitě jste povědomí o životním cyklu motýla měli a místo čtení těchto neužitečných slov jste se mohli věnovat svým povinnostem. Čas jsou přece peníze, ne? Ale počkejte, ještě neodcházejte... Za životním cyklem motýla se totiž skrývá velmi silné ponaučení. Zkusme si přirovnat člověka k motýlu:

Jako první zde máme housenku. Pokud vám motýlí housenka z nějakého důvodu přijde odpudivá, to jste jistě ještě neslyšeli o lidské housence. Lidská housenka je totiž nanejvýš odpudivý tvor – je to člověk, který se neustále žene za vidinou něčeho lepšího, tj. lepšího bydlení, lepšího auta, lepšího platu, ale i lepší reputace ve společnosti a čehokoli jiného „lepšího“, a to ho nutí neustále se za něčím hnát. Avšak stejně jako housenka motýlí, je i housenka lidská dosti pomalá. Proč? Lidská housenka se totiž neustále ohlíží do minulosti, co neudělala, co udělala špatně, co mohla udělat jinak..., a to ji neustále zpomaluje na její nekonečné honbě za vidinou něčeho „lepšího“, o čem si myslí, že ji to může udělat šťastnou. Některé lidské housenky zase potlačují svoji pravou tvář a tím zabraňují své přeměně v motýla. Co ale lidská housenka postrádá, je schopnost žít v přítomnosti, což způsobuje, že tak jako motýlí housenka postupně požírá rostlinu, na které se nachází, užívá lidská housenka mentální zdraví sama sebe a psychice lidí ve svém okolí neustále zasahuje dráždivé rány svými jedovatými chlupy. Jediným rozdílem je, že motýlí housenka to dělá v zájmu přežití, ale lidská housenka to dělá jenom proto, aby si ulevila od svého hoře. Na svém okolí si vybíjí svou frustraci a nutí je cítit se co nejhůře, aby si mohla říci, že není jediná, kdo se cítí špatně. A svou psychiku si užívá tím, že si neustále omílá, že není dost dobrá, nebo že ji její okolí málo podporuje. A to vše proto, aby si nemusela přiznat, že možná už ani nejde a nepotřebuje získat víc. Nechce si uvědomit, že se nemusí neustále vyrovnávat ostatním a že štěstí nezáleží na tom, jestli má lepší auto než soused, ale

na tom, jak dobře dokáže žít teď, v tomto okamžiku, jenom se svým vědomím a svědomím. Neuvědomuje si totiž, že její vědomí, její duše, je to nejlepší, co má. Sice ji to nečiní lepší než souseda, kolegy nebo „kamarády“, ale je to, co ji činí unikátní. A stejně jako mnoho motýlích housenek zemře předtím, než se stanou motýlem, zemře i mnoho lidí ve stadiu lidské housenky, protože si toto všechno prostě nejsou schopni uvědomit...

Inu, řekněme si, že jste skutečně vyslyšeli má slova a teď se ptáte, jak se dostanete do fáze kuklení. Základem je uvědomit si, co všechno vás činí lidskou housenkou. Může to být cokoli – honba za slávou, bohatstvím, tlak ze strany okolí a jeho nesmyslná očekávání, potřeba něco sobě nebo někomu jinému dokázat, strach vystoupit z davu... A když si uvědomíte tohle, ještě popřemýšlejte o tom, jak byste to chtěli změnit. Už tato fáze přiznávání může být dosti nepříjemná. Je to proto, že jste právě vstoupili do fáze kuklení. Tvoříte si kuklu z toho, co je špatně a za neustálé připomínky těchto věcí budete procházet transformací. To ale neznamená, že po vzoru motýlí housenky budete jen tak nečinně sedět uvnitř své kukly. Začněte měnit to, co je špatně. Bojíte se? Tohle je VÁŠ život. Jenom VY máte právo o něm rozhodovat. Tak to udělejte. Bojíte se, že tím někoho ztratíte? Pokud daný člověk nechce respektovat to, že chcete svůj život změnit k lepšímu, ztratit ho je ta nejlepší věc, co se vám může stát. Cokoli vám bude stát v cestě, to musíte překonat, protože spokojený život je cennější než vše, o co můžete přijít. Tento proces bude náročný, ale vy ho zvládnete. Jak to vím? Lidský druh byl vždy silný – naši předci dokázali mnohem těžší věci, než je učinění vlastního rozhodnutí. Tak jim nedělejte ostudu, vydejte se cestou válečníka a probijte se vším, co kalí vaši radost ze života. Až překonáte hloupé řeči ostatních, může se stát, že pro vás bude problém vydržet sami se sebou. Možná budete přemýšlet, jestli jste přece jen neudělali špatné rozhodnutí a neměli jste zůstat tam, kde jste byli, nebo si budete neustále v hlavě omílat, komu jste svým jednáním ublížili. A ano, vydržet sám se sebou je kolikrát těžší, než snášet výčitky ostatních, ale vy nejste vinni z ničeho. Jistě, společnost se tváří, jako by byl šťastný život hřích, ale společnost je tak nastavena jen kvůli tomu, že ostatní lidské housenky nechtějí, aby byl někdo šťastnější než ony. „To je sice hezké,“ říkáte si, „ale já už mám to nejlepší stejně za sebou.“ NE. Nemůžete mít to nejlepší za sebou, když jste celý život strávili jako lidská housenka. Na proměnu nikdy není pozdě. Mnoho motýlů tráví většinu svého života jako housenka, aby mohli být na těch pár okamžiků krásnými klenoty mezi květy. A stojí jim to za to? Jistěže stojí. Kdyby se vzdali, nikdy by nedosáhli svého životního cíle. Jejich cílem je dát život potomkům, vaším cílem je žít šťastně. Nesmíte se vzdát, protože i ta nejnepatrnější chvíle šťastného života má obrovskou cenu, takže hodte věkové předsudky za hlavu.

A když se přes všechny komplikace dostanete, můžete konečně žít šťastně. Nebudete potřebovat „lepší“ věci, nebudete potřebovat falešné uznání a bude vám prostě stačit to, co máte. Následně se budete moci s nadhledem podívat na ostatní lidské housenky a už vám bude jedno, jestli má nějaká z nich lepší auto nebo větší dům. Bude z vás lidský motýl, a to je to nejlepší, čeho můžete dosáhnout. A svou proměnou můžete inspirovat i ostatní lidské housenky, kterým tak můžete změnit život. Ale pamatujte – za žádnou cenu nikoho nenechte, aby zvrátil celý proces vaší transformace a udělal z vás opět lidskou housenku, protože za to nikdo a nic nestojí.

...

Závěrem chci vzdát hold všem motýlům, jejich půvabu a kráse, jimiž nás hladí na oku i na duši, jejich silnému duchu a odhodlání přežít, z nichž si můžeme brát příklad, a především jejich moudrosti, kterou nám lidem velkoryse poskytují, aniž by si toho tyto skromní tvorečkové byli vůbec vědomi... A je už jenom na nás, jak s tím naložíme...

Tímto vás vyzývám, lidé, nebuďte hloupí, hluší a slepí a pojďte se semknout, ať společně ochráníme tyto naše malé vládce rozkvetlých luk a voňavých zahrad, ať jsou tu s námi až do skonání světa!